

Sygn. akt II AKo 25/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Paweł Rysiński (spr.)

Sędziowie SA – Mirosława Strzelecka

SA – Marek Czecharowski

Protokolant – sekr. sąd. Sylwia Zalewska

po rozpoznaniu w sprawie Z. S.

wniosku pełnomocnika wnioskodawcy

w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego. W.

z dnia 20 stycznia 2011 r. sygn. VIII Ko 277/08

na podst. art. 547 § 1 k.p.k.

postanawia:

- 1. zwolnić wnioskodawcę Z. S. od uiszczenia opłaty należnej od wniosku o wznowienie postępowania;*
- 2. oddalić wniosek o wznowienie postępowania w sprawie – sygn. VIII Ko 277/08 Sądu Okręgowego w. W..*

UZASADNIENIE

20 października 2008 r. Z. S. wniósł o zasądzenie na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 1 a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. i uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych (...) odszkodowania w kwocie 20 tys. zł i zadośćuczynienia w kwocie 5 tys. zł z tytułu skazania w dniu 16 grudnia 1968 r. przez Sąd Wojewódzki w G. (odpis wyroku k. 9 akt). Na rozprawie głównej wniósł o zasądzenie jedynie zadośćuczynienia w kwocie 25 tys. zł (k. 31 i k. 33 akt).

Wyrokiem z 20 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy zasądził na rzecz wnioskodawcy 25.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Wyrok uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Obecnie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o wznowienie postępowania w sprawie sygn. VIII Ko 277/08. Powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2011 r., który za niekonstytucyjny uznał przepis ustawy z 23 lutego 1991 r. ograniczający do kwoty 25 tys. zł wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia przysługujących osobom represjonowanym. Zdaniem wnioskodawcy Sąd winien ponownie rozważyć kwestię wysokości zadośćuczynienia dla Z. S., przy czym nie wskazał (podobnie wnioskodawca w piśmie z 18 stycznia 2012 r. – k. 1 akt) jakie zadośćuczynienie byłoby stosowne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie zakończzonego prawomocnie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Sentencja wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 1 marca 2011 r., sama w sobie, nie przesądza o konieczności wznowienia postępowania w myśl

art. 540 § 2 k.p.k. Jak bowiem wyjaśnił sam Trybunał w motywach wyroku (pkt 7 motywów – „skutki wyroku”) – „Dla spraw już rozstrzygniętych (przed wyrokiem Trybunału) wyrok oznacza możliwość wznowienia postępowania w sytuacji, w której:

- a) żądania wniosków przekraczały przewidziane w ustawie 25.000 zł;
- b) poniesiona szkoda i krzywda przekraczały przewidziane w ustawie 25.000 zł.

W sprawie niniejszej żadna z owych sytuacji – uzasadniających wznowienie – nie zachodzi.

Wnioskodawca we wniosku pisemnym żądał zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł, na rozprawie, przyznając, że odszkodowanie mu nie przysługuje, wniósł o zasądzenie 25.000 zł z tytułu wyłącznie zadośćuczynienia, co Sąd uczynił. Nie podnosił, że wysokość żądanej kwoty winna być wyższa, a żądanie ogranicza jedynie treść ustawy, bądź też, że żądana kwota tylko w części zadośćuczyni doznanej krzywdzie. Wyroku nie zaskarżył. Tak więc nie jest spełniony warunek z pkt a wskazanego w motywach wyroku TK. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest spełniony również warunek z pkt. b.

Wnioskodawca wnosil o zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł, zasądzenie 25.000 zł (przy braku podstaw do przyznania odszkodowania) jest kwotą stosowną i godziwą, brak przesłanek pozwalających na przyjęcie, że winna ona być większa. Ani wnioskodawca (k. 1), ani pełnomocnik we wniosku nie wskazali w jakiej – ich zdaniem – winna być wysokości, nie podnieśli też żadnych argumentów w jakikolwiek sposób uzasadniających niewspółmierność kwoty już zasądzonej w wyroku o wznowienie którego wnieśli.

Z tych wszystkich przyczyn wniosek, jako niezasługujący na uwzględnienie, należało oddalić.